

Смута

Михайло Петренко

Чого ти, козаче, чого ти, бурлаче,
Як вітер осінній в діброві заплаче,
Головоньку схилиш, слізьми обіллешся,
Від думки, від горя у поле плетешся?
Хіба ж ти, козаче, із вітром здружився,
Що вітер заплакав, а ти й зажурився;
Хіба тобі ні з ким ділитися горем,
Як тільки що з вітром, як тільки що з полем?
Хіба ж хто руйнує козацькую волю?
Хіба ж помарніло у чистому полі?
Схотілось гуляти – багацько простору
Від чорного Бугу до тихого Тору.
Чого твої очі, – такі ясні очі, –
Як зірки вкраїнські о самій півночі,
Сльозами наллються, як глянуть на гори,
Де сонечко красне сідає у морі?
Ой, мабуть, мила твоя там витає,
Де сонечко ясне за горн сідає!
Ой, мабуть, хлопче, недобра та мила.

Що хлопця навіки без жалю згубила!

Як орлиця в лісі весною воркує,

Чого твоє серце, козаче, сумує?

Чого воно тихне, либонь умирає,

Коли соловейко в садку заспіває?

Як наші дівчата смерком коло хати

Зачнуть собі гарно співанки співати, –

Чого ти, козаче, тоді не співаєш,

А тільки що нишком слізки утираєш?

Хіба ж тобі жити на світі не мило,

Що очі померкли, а личко змарніло?

Закинь же, козаче, за гору кручину –

Вона уженє-бо тебе в домовину.

"Не кину кручини! – козак відвічає. –

Нехай болить серце, нехай ізниває!

Тоді тільки, братці, всю смуту покину,

Коли лях поганий покине Вкраїну!"